Davids Hemelvaartslied

Psalm 76: 1
Psalm 68: 19
Psalm 84: 4
Psalm 24: 4, 5
Psalm 69: 14

Lezen:
2 Samuel 6:12-19
Psalm 68: 14-21

Geliefde gemeente, het is nog maar enkele weken geleden dat wij als vaderland mochten gedenken dat we al tachtig jaar bevrijd mogen zijn. Wat een groot wonder was dat in 1945 voor ons vaderland. Zo las ik over een man, geboren en getogen in Rotterdam, die in de oorlog door de Duitsers werd opgepakt om hard te werken in een strafkamp in Duitsland. Met vele andere gevangenen moest hij kanonnen, bommen en tanks maken om tegen de Canadezen en Amerikanen te vechten. Lange tijd zat hij in dat strafkamp en vroeg hij zich dikwijls af of hij het nog lang zou volhouden. Wat zag hij samen met de andere gevangenen verlangend uit naar de dag dat de van bevrijding zou komen. En die kwam.

Die dag kwam in 1945, in de maand april, toen de bevrijders in de omgeving van de stad en het strafkamp kwamen, waar hij zich bevond. Dag en nacht werd er gevochten, maar de vijand moest het verliezen. De Canadezen en Amerikanen wonnen, de vijand vluchtte, en de bevrijders trokken de stad en het strafkamp binnen. Ze zwaaiden lachend naar de gevangenen. Het was haast niet te geloven: ze waren weer vrij, geen gevangenen meer, geen gebondenen meer. Vrij, heerlijk vrij. En wat deden die bevrijders? Ze deelden chocolade en nog veel meer producten uit aan de uitgemergelde, uitgeputte gevangenen. Wat een gave! Zo konden de bevrijde gevangenen weer naar huis, naar hun vaderland. Wat een wonder van de Allerhoogste God!

Maar gemeente, nu is er een bevrijding die de bevrijding van 1945 ver te boven gaat. Dat is de geestelijke bevrijding die Christus verworven heeft voor gebonden zondaren. Het is die bevrijding waarvan David zingt in Psalm 68, de bevrijding die hij woorden mag geven in zijn Hemelvaartslied. En bij dat deel van Psalm 68 willen we vanmorgen stilstaan in het negentiende vers. Wij schrijven als thema boven de prediking: *Davids Hemelvaartslied*. En in dat lied mag David van vier dingen zingen:

1. In de eerste plaats zingt hij van de verhoogde Koning.
2. In de tweede plaats van de overwonnen Buit.
3. In de derde plaats van een overvloed van genade.
4. En in de vierde plaats van het Vaderhuis hierboven.

1. De Verhoogde Koning

Ja, gemeente, in Psalm 68 zingt David van de verlossingen die de Heere gaf aan het volk Israël. Een van die verlossingen was de bevrijding van de Filistijnen, dat vijandige volk van Israël dat juist in de tijd van Saul en David het verbondsvolk van God belaagde. Hoe dikwijls hebben die onbesneden Filistijnen het volk van God aangevallen. Het begon al in de richterentijd, zo hebben

we kortgeleden bij de eerste Bijbellezing over Simson al gehoord Toen Eli richter was en de jonge Samuel geboren werd, heeft de Heere het behaagd om aan Samuel duidelijk te maken dat Hij het volk zou straffen vanwege de zonde, en dat Hij de onbesneden Filistijnen daarvoor zou gebruiken. Dus dat zij het volk van Israël gingen aanvallen viel wel onder de raad en de voorzienigheid van God.

Maar weet u, gemeente, wat Israël toen dacht? Toen de vijand elke keer weer binnentrok en Israël aanviel, dachten ze: wij gaan dat wel winnen, wij zullen die onbesneden Filistijnen wel ten onder brengen. Maar ach, bij de eerste aanval sneuvelden al meer dan 4000 Israëlitische soldaten. Wat nu? Toen kwamen de oudsten van Israël met een voorstel: laten wij de ark des Heeren meenemen, laten we die ophalen uit Silo en meenemen naar het slagveld. Dan zullen we zeker winnen. Want ja, die Ark, dat symboliseert toch de aanwezigheid van de Heere.

Maar de Heere liet het niet toe. Wat een schennis van Zijn eer, van Zijn majesteit! Wat een zonde om dat heilige voorwerp uit de tabernakel weg te halen en mee te nemen in de strijd! Want ja, gemeente, wat was die ark eigenlijk? Nou, jongens en meisjes, dat weten jullie wel. Dat was die houten kist, gemaakt van duurzaam sittimhout, helemaal overtrokken met louter goud. Bovenop die kist lag het verzoendeksel, ook helemaal van goud. Elk jaar werd dat verzoendeksel rood gekleurd op de Grote Verzoendag met het bloed der verzoening. In die kist lag de heilige wet van God, waardoor een mens zijn ellende leert kennen. In die kist lag de heilige wet van God, die een mens die tegen God gezondigd heeft, moet vervloeken. Maar juist op die ark werd daarom het verzoendeksel met het bloed der verzoening gelegd. En door dat verzoendeksel kon de wet niet meer vervloeken. Door dat bloed werden alle belemmeringen weggenomen tussen God en de zondaar, zodat de Heere kon zeggen: vanaf die plaats zal Ik met het volk spreken.

Ja, die ark was het symbool van Gods aanwezigheid, die Ark sprak van Gods gunst. Het was het heiligste voorwerp in het huis des Heeren. En die Ark die sprak van de nabijheid van de Heere op grond van het offer door dat bloed, die ark namen ze mee in de strijd tegen de Filistijnen. We kunnen het ons helemaal voorstellen: toen was die ark niet meer op de plaats waar hij hoorde, maar werd als het ware buiten dat heiligdom gebracht en begon de ark aan een zwerftocht buiten het heiligdom. Van plaats tot plaats werd die ark gebracht. Jaren is dat zo geweest, precies in de tijd dat koning Saul regeerde. De ark is bij de Filistijnen geweest, in de tempel van Dagon, maar daarna terechtgekomen in het huis van Abinadab. Daar is die ark gebleven, totdat David hem later mocht brengen op de plaats waar hij hoorde, waar hij ooit vandaan genomen was. Dat was toen er rust gekomen was onder het volk, toen aanvankelijk de Filistijnen verslagen waren.

Kijk, en bij die gelegenheid kon David zingen: *Gij zijt opgevaren in de hoogte*. Dat sprak dus allereerst van die ark, die Gods aanwezigheid symboliseerde, die na een weg van zwerven, na een weg van vernedering, weer verhoogd werd op de berg Sion. Dat is de achtergrond van onze tekst, dat is de eerste betekenis.

Maar luister nu. Als wij vanuit het Oude Testament naar het Nieuwe Testament gaan en wij komen terecht bij de brief die Paulus schreef aan de gemeente van Efeze, weet u wat Paulus toen deed? Toen ging hij deze woorden uit Psalm 68 aan de Efeziërs verkondigen. Ja, hij gaf er een diepe geestelijke toepassing aan. U kunt het vinden in Efeze 4: *Daarom zegt Hij: Als Hij opgevaren is in de hoogte, heeft Hij de gevangenis gevankelijk gevoerd, en heeft den mensen gaven gegeven. Nu, dat Hij opgevaren is, wat is het, anders dan dat Hij ook eerst nedergedaald is in de nederste delen der aarde? Die nedergedaald is, is dezelfde ook, Die opgevaren is verre boven alle hemelen, opdat Hij alle dingen vervullen zou*.

Gemeente, die ark die daar stond in de tent van Jeruzalem, die buiten het heiligdom is gaan zwerven en teruggebracht is naar die hoge plaats in Jeruzalem, spreekt van niemand anders dan van Christus, Die ten hemel gevaren is als de Verhoogde Koning. Maar aan die hemelvaart van Christus ging een hele diepe weg van vernedering vooraf. Wat heeft het Christus toch gekost, gemeente, om in dat hemelse Vaderhuis hierboven een plaatsje te bereiden voor een diep gevallen zondaar. Zoals de ark uit Silo werd weggenomen en ging zwerven van plaats tot plaats, zo heeft Christus het hemelse heiligdom moeten verlaten om in een weg van lijden en sterven dat Vaderhuis hierboven te verwerven.

O, welke diepe vernedering ging er aan Zijn verhoging vooraf! En zo moest het, gemeente, dat was naar Gods recht. Hij Die opgevaren is in de hoogte, moest eerst nederdalen in de diepte, dat is in de diepte van de hel. Dat is de diepte van de versmaadheid en angsten der hel, waar de Heere Jezus geweest is in die drie-urige duisternis aan het kruis, waar Hij het heeft uitgeroepen: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?* O, wat is dat een strijd voor de Heere Jezus geweest, wat een diepe vernedering! Maar nu heeft Hij die strijd overwonnen. Hij is niet in die dood gebleven, maar heeft alles, alles volbracht. En wat was de Vader tevreden met het werk dat Jezus Christus gedaan had, zodat God de Vader Zijn Zoon verhoogd heeft, uitermate verhoogd heeft. Want Hij heeft Zijn Zoon opgenomen in de hemel, en heeft Hem een plaats gegeven aan de rechterhand des Vaders, op grond van het volbrachte offer.

Kijk, en dan komen we bij een diepte terecht in onze tekst. Dan gaat het niet meer alleen om die ark, toen en daar, maar dan gaat het over Jezus, Jezus Christus. En de Kerk des Heeren leert het Paulus nazingen, leert het David nazingen: *Gij voer ten hemel op, vol eer.* Ja, zoals David eens, na alle overwinningen, de ark mocht terugbrengen op de plaats waar hij hoorde, in de hoogte, op de berg Sion, zo is Christus opgevaren in de hoogte, in de hemel, in het Vaderhuis hierboven.

En hoe ging Hij daarheen? Heb je het ontdekt in je leven? Zou er vanmorgen iemand zijn die daarvan zou kunnen getuigen, hoe ze door het geloof gezien hebben hoe de Heere Jezus is opgevaren naar de hemel? Mag ik u even meenemen naar die heuvel, die berg, de Olijfberg? Daar staan ze, die elf discipelen. Daar staat Jezus in het midden van hen. En als Hij Zijn laatste woorden heeft uitgesproken, o, zie toch eens: dwars tegen de zwaartekracht in laten de gezegende voeten van de Heere Jezus de Olijfberg los. En daar gaat Hij omhoog. En met dat Hij omhoog gaat, spreid Hij Zijn handen uit over die elf… Sta je er vanmorgen misschien tussen? Mag je een ogenblik, door het geloof, op die handen staren? Kijk er eens in. Wat zie je daar? Ja, het klopt, de littekens die herinneren aan het hechten aan het kruis. Maar weet u wat die littekenen prediken? De grote overwinning van Koning Jezus. Want die tekenen in Zijn handen verzegelen de zaligheid voor de ganse Kerk.

Ja, sterker nog, kinderen des Heeren in ons midden, kijk eens goed naar die littekens waar het bloed uit vloeide, in die lidtekenen staat uw naam gegraveerd. En zo nam Hij u op in de hemel en bracht Hij u toen al mee voor het aangezicht van Zijn Vader, om die handen aan Zijn Vader te tonen, ja, om te tonen wat Hij, als Koning Jezus, overwonnen had.

2. De Overwonnen Buit

Dat brengt ons bij onze tweede gedachte: de Overwonnen Buit. Ja, zoals David de ark in Sion terugbracht, zo is Christus opgevaren in de hoogte, in een weg van strijd. Want wat is er in die strijd gebeurd? Nou, David zegt het hier in onze tekst: *Hij heeft de gevangenen gevankelijk gevoerd.* Letterlijk staat er in het Hebreeuws: *Hij heeft de gevangenis gevangen genomen*. Wat zou David daar nou toch mee bedoelen?

Dan moeten we natuurlijk eerst beseffen wat dat woordje 'gevangenis' betekent. Je mag het ook vertalen met 'gevangenen'. Nu, wat is die gevangenis dan? En wie zijn die gevangenen dan? Nou, ik heb u al eerder op gewezen wat de achtergrond is van onze tekst. David heeft gestreden tegen de Filistijnen en daarna brak er een tijd van rust aan, en mocht hij die ark weer terugbrengen op de plaats waar hij hoorde. Ja, dat gebeurde nadat David de Filistijnen verslagen had. Dus de gevangenen, de gevangenis met gevangenen, waar David hier van spreekt, dat waren heilshistorisch eerst de Filistijnen. In de kracht des Heeren heeft David die Filistijnen mogen verslaan. En David wist het: dat was Gods werk, Gods krachtig werk, waar Hij mij en mijn leger voor wilde gebruiken. Kijk, en toen die vijanden verslagen waren, toen die Filistijnen verslagen waren, toen kon de ark terug.

Dus die gevangenen waar David over spreekt, waren de vijanden van Gods volk. En wil je nu weten of je bij Gods volk mag behoren, dan kun je dat onder andere hieraan weten: dat je vijanden hebt, doodsvijanden, die je echt gaat kennen, waar je last van gaat krijgen. Vijanden die de Heere gevangen moet nemen om je er voor eeuwig van te bevrijden. Ja, dan is het wel heel belangrijk om op Hemelvaartsdag te weten: wat zijn dan die vijanden? Wat zijn dan die gevangenen die de Heere Jezus Christus gevangen genomen heeft?

In Gods Woord komen we de eerste vijand tegen. Want we weten het wel, hoe de mens gevallen is en hoe de Heere de mens opzocht met die woorden: *Waar zijt gij?* En toen moesten Adam en Eva al bevend voor God gedaagd worden. Wat ging God toen doen? Ging Hij toen Zijn oordeel voltrekken, het vonnis, wat Hij uitgesproken had: *Ten dage als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven*? Ja, dat zou verdiend zijn, hadden Adam en Eva niets tegen in kunnen brengen, want ze hadden gezondigd en ze waren doodschuldig geworden. En toch, dat deed de Heere niet. Toen klonk voor het eerst het evangelie in een gevallen wereld. En wat klonk er in dat evangeliewoord door? Dat er een strijd zou komen tussen Christus en de duivel.

Daar heb je de eerste gevangene die Christus gevangen moest nemen. En Hij heeft het gedaan. Wat heeft Christus gestreden met de duivel! En Hij heeft zijn kop vermorzeld, Hij heeft de duivel overwonnen .En al krijgt de duivel nog tijd om hier bezig te zijn enerzijds als een brullende leeuw en anderzijds als een engel des lichts, maar nooit meer dan Koning Jezus toelaat. En eens, als de maat vol is, als Jezus terugkomt zoals Hij opgevaren is naar de hemel, dan zal dat grote hellemonster met al zijn trawanten voor eeuwig geworpen worden in die put, die poel des vuurs, en er zal een deksel op gaan die nooit, nooit meer open zal gaan. Want Koning Jezus heeft deze vijand gevangen genomen.

Maar er zijn nog een paar vijanden die gevangen genomen moesten worden. Want met dat de mens luisterde naar de duivel, en hem gehoorzaamde, kwam de zonde in de wereld. En wat is dat een vijand! Wat wordt dat een vijand van allen die de Heere ootmoedig vrezen! Want als je je zonde leert kennen door het werk van de Heilige Geest, dan kom je erachter dat je met twee kettingen gevangen zit. De eerste ketting is de schuld van je zonde, en de tweede ketting is de macht van je zonde. En zeg nou eens eerlijk: wie kan zichzelf van de schuld bevrijden? Wie kan zichzelf ontworstelen uit de macht van de zonde? Geen mens, totaal niet.

Christus is op aarde geweest, Die zo gehoorzaam geweest is aan Gods heilige recht, dat Hij Zich overgaf tot de kruisdood om in die weg de schuld van de zonde te betalen en weg te nemen. Maar weet u, gemeente, toen Christus in die weg gebracht werd kwam Hij nog een paar vijanden tegen. Dat is Gods toorn over de zonde, dat is de vloek van de wet. Maar Christus wilde buigen onder de vloek, Christus heeft de toorn Gods willen aanvaarden, en Hij heeft met Zijn bloed de vloek der wet weggenomen, de toorn van God tot stilte gebracht. Welk een Overwinnaar is Hij! De schuld is

weg, de toorn is tot stilte gebracht, de vloek der wet kan Gods Kerk niet meer treffen. Welke vijanden, welke gevangenen heeft Hij gevangen genomen!

En Hij heeft niet alleen de schuld van de zonde weggenomen, maar Hij weet ook raad met de macht van de zonde. Want in plaats van die arme mensen, die arme zondaren die tegen die macht van de zonde niet op kunnen, is Hij die Sterke Held Die Gods geboden volmaakt gehoorzaamd heeft, en met dezelfde goddelijke kracht kan Hij een ongehoorzaam mensenkind vernieuwen om gehoorzaam te worden. Waar dat gebeurt, daar wordt je gelijkvormig gemaakt aan de Heere Jezus. En dan ga je leren om achter Hem aan te strijden tegen de zonde. En dan wordt Zijn macht en Zijn kracht zo groot, want het is Zijn macht en Zijn kracht waardoor je tegen de zonde kunt leren strijden. Kijk, gemeente, met Zijn macht heeft Hij ook de macht van de zonde overwonnen en als een gevangene gevangen genomen.

En er is nog één vijand die ik vanmorgen wil noemen, die Hij ook gevangen genomen heeft, en dat is de dood. En als ik dat zeg vanmorgen, dan bedoel ik de dood in zijn volle breedte en diepte. En wij kennen vanuit Gods Woord de drievoudige dood. Nu heeft Christus dat alles overwonnen. Hij heeft die drievoudige dood gevangen genomen: de geestelijke dood. En waaruit blijkt nou dat Hij de geestelijke dood gevangen genomen heeft? Dat dode zondaren levend gemaakt worden. En dan moet je sterven aan alles wat van jezelf is. Dan gaat die geestelijke dood doorwerken, en dan moet je sterven aan de zonde, sterven aan je eigen ik en aan je hoogmoed. Maar juist dan wordt Hij zo groot: Hij moet wassen en ik minder worden, om je ook van de eeuwige dood te bevrijden. En dat heeft Hij gedaan. Daarom zegt Hij het tegen Zijn Kerk: *Ik leef, en gij zult leven*. Hij heeft door Zijn kruisdood het eeuwige leven verworven.

En wat is nou het eeuwige leven, gemeente? De Bijbel zegt het zelf: *Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt*. En dat je de Heilige Geest mag leren kennen die dat geloof in je hart werkt. Dat houdt ook in dat de Heere Jezus de weg naar het Vaderhuis gebaand heeft voor alle mensen die wederom geboren worden. Want daar in het Vaderhuis wordt het eeuwige leven, komt het eeuwige leven tot zijn volle ontplooiing voor Gods kinderen. En hoe kom je daar? Hoe komt een mensenkind vanuit het aardse leven in die eeuwige zaligheid? In de weg van sterven, van de tijdelijke dood, die laatste vijand die Jezus ook overwonnen heeft. En als je wederom geboren wordt en het uur van sterven breekt aan, dan is dat sterven geen betaling meer voor je schuld, maar dan is dat sterven een doorgang tot het eeuwige leven. Ook dat heeft Christus overwonnen, ook die vijand heeft Hij gevangen genomen!

Wat een grote gevangenis heeft Koning Jezus gevangen genomen door Zijn volbrachte werk! O arme zondaar, hoor het toch. Klaagt de wet je misschien aan? Klaagt de duivel je misschien aan? Ben je zo benauwd voor Gods toorn? Ben je zo bang voor de vloek van de wet? Ben je bij tijden zo bang om te sterven en God te ontmoeten? Drukt je schuld je neer? Lig je zo vaak in de strijd ten onder, als de macht van de zonde zo sterk wordt? Zie dan, zie dan eens vanmorgen op die verhoogde Koning en hoor het David zingen: *Gij zijt opgevaren in de hoogte, Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd*. Gij hebt de gevangenis gevangen genomen. En nu ligt heel die gevangenis, gemeente, nu liggen al die vijanden onder de macht van die grote Koning der koningen.

3. Een Overvloed van Genade

Maar hoor eens wat David nog meer mag zingen in zijn Hemelvaartslied: *Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen, ja, ook de wederhorigen*. En dat brengt ons bij onze derde gedachte: een Overvloed van Genade.

We gaan eerst terug naar de heilsgeschiedenis, de achtergrond van onze psalm. Wat was David verheugd toen de ark des Heeren weer terug mocht keren op de plaats waar hij thuishoorde! Waarom was David nou zo blij? Hij zag er Gods werk in. O ja, aanvankelijk meende hij zelf te weten hoe de ark weer terug moest keren. We kennen de geschiedenis: de eerste poging mislukte, kostte zelfs Uzza zijn leven, toen hij die ark wilde tegenhouden die daar op die kar stond. Maar de Heere had in Zijn wetten bevolen: zo mag dat heilige voorwerp niet vervoerd worden, die moet altijd gedragen worden door mensen die Ik daartoe verordineerd heb, verkoren heb, levieten en priesters.

En na die eerste mislukking kwam David tot zichzelf, en hij heeft het wel gezien: ik wilde het op een verkeerde manier doen. Maar bij de tweede keer, toen heeft hij verstaan hoe het wel moest. En toen kwam de Heere erin mee. Toen die ark werd gedragen, zo was het naar Gods wil en daarom in Gods gunst. En David heeft het ervaren: God liet Zijn gunst blijken toen de ark teruggevoerd werd in Jeruzalem. Ja, de Heere kwam erin mee, en dat vervulde het hart van David met een ongekende blijdschap. Hij werd zo verheugd dat het heilige voorwerp dat Gods gunst symboliseerde op de juiste wijze werd teruggebracht. Hij was zo verheugd, gemeente, dat hij, naar oosterse wijze, zijn koninklijke mantel had afgelegd, een eenvoudig priesterkleed had aangetrokken, en hij huppelde letterlijk voor de ark. Ja, in 2 Samuel 6 vers 14 staat het eigenlijk nog bijzonderder: hij huppelde voor het aangezicht des Heeren. Mag ik het zo eens zeggen, gemeente? David huppelde van zielenvreugd, omdat hij in die ark – en het was een zaak van het geloof – het aangezicht des Heeren zag.

Weet u wat David ervoer? Hij zag in die ark door het geloof Christus. En David heeft daar iets ervaren, en dat blijkt helemaal uit deze psalm, dat hij alleen door Christus tot God kon gaan. En dat, gemeente, dat is hemelvaartsvreugde. Als je er als arme zondaar iets van mag verstaan, dat je alleen door Christus en met Christus voor het aangezicht des Heeren kan verschijnen en mag verschijnen. Kent u iets van hemelvaartsvreugde?

Wij komen diezelfde vreugde tegen bij de discipelen op Hemelvaartsdag. En ik heb het zojuist gezegd: toen de Heere Jezus opvoer naar de hemel en ze stonden daar met z'n elven op die Olijfberg, toen was er opeens, jongens en meisjes, die wolk, weet je wel? En die nam de Heere Jezus uit hun gezicht weg, ze zagen Hem niet meer. En toen kwamen er die twee engelen, en die hebben uitgelegd wat er gebeurde. En opnieuw werd hun hart geopend, hun verstand geopend. En toen hebben ze het ervaren wat de Heere Jezus al eerder tegen hen gezegd had: *Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven; niemand komt tot den Vader, dan door Mij*. En toen dat werkelijkheid werd in hun hart, ontstond er zo'n innige geestelijke blijdschap. Zodat we aan het einde van het Lukasevangelie lezen: *En het geschiedde, als Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde, en werd opgenomen in den hemel. En zij Hem aanbiddende, keerden weder naar Jeruzalem met grote blijdschap*. Want Christus bracht hen naar de Vader.

Als dat geloofd wordt, als daar iets van beleefd wordt, dan stroomt je ziel over van vreugde, hemelvaartsvreugde. En David had er wat van. Hij huppelde van zielenvreugd voor het Aangezicht des Heeren. Die blijdschap van David kwam niet alleen openbaar in dat huppelen, ook niet alleen openbaar in het zingen, maar ook openbaar in het uitdelen van gaven aan het volk. Want we hebben het samen gelezen: toen die ark weer teruggebracht was, heeft hij dankoffers gebracht, en hij gaf het ganse volk brood, vlees en wijn. Hij wenste het volk zo van harte de zegen van de Heere toe. Ja, David gaf gaven aan het volk, als de koning van het volk, die tegelijkertijd besefte: ik ben een koning bij de gratie Gods, ik vertegenwoordig mijn God en Koning hier onder het volk. Dus daarom, wat ik aan het volk mag geven, brood, vlees en wijn, zijn ten diepste niet van mij, maar dat is van God, Die het door mij aan het volk geeft.

En zo komt hij tot zijn getuigenis: niet ik heb gaven gegeven, maar *Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen, ja, ook de wederhorigen*. Wat ik nu ga zeggen, daar moet je eens even voor gaan zitten, en nou ga ik u iets laten zien hoe rijk dat Woord van God is, en hoe het ene deel van het Woord van God zo past bij het andere deel van het Woord van God, en hoe dat Nieuwe Testament en het Oude Testament zo onlosmakelijk aan elkaar verbonden zijn, dat het juist nog meer diepte geeft in datgene wat God aan ons geopenbaard heeft.

Er zijn in de Bijbel twee mensen die spreken over gaven van de Heere: David in onze tekst en Paulus in Efeze 4, waar hij onze tekst gaat citeren. Dus op twee plaatsen in de Schrift komt het woord van vanmorgen ter sprake. En als je die twee teksten naast elkaar gaat leggen, kom je een verschil tegen. Weet je wat David zingt? *Gij hebt gaven genomen*. En wat zegt Paulus? *Gij hebt gaven gegeven*. Nemen, geven, dat is niet hetzelfde, dat zijn twee verschillende werkwoorden. Spreken David en Paulus elkaar dan tegen? Nee, natuurlijk niet, dat voelt u wel aan. Maar voel je dan ook gelijk dat er een geheim achter zit? En zou je dat willen weten? Want die beide manieren van spreken, die de Heilige Geest goed gedacht heeft om het zo in de Bijbel te laten beschrijven, geven juist de grote rijkdom van Hemelvaart weer.

Laten we eerst even naar David kijken in onze tekst. David zegt: de Heere heeft gaven genomen. En als u in uw Bijbeltje kijkt, als jij in je Bijbeltje kijkt, dan zie je dat de woordjes *om uit te delen* schuin gedrukt staan. Die staan er dus in de oorspronkelijke tekst niet. Dus in het Hebreeuws staat alleen maar: *Gij hebt gaven genomen onder de mensen*. Dat wil zeggen: de Heere heeft uit die mensen gaven genomen. Hij heeft niet gaven gegeven, Hij heeft uit die mensen gaven genomen, voor Zichzelf. Wat betekent dat dan? Dit: Christus heeft van eeuwigheid een schare, die niemand kan tellen, van Zijn Vader ontvangen. En Hij heeft de opdracht gekregen en de bevoegdheid gekregen om uit het ganse menselijk geslacht die mensen, die gaven van Zijn Vader, tot Zich te nemen. Daar hebt u de eerste betekenis: *Gij hebt gaven genomen*.

En als we dan naar dat Hebreeuwse woordje 'genomen' kijken, wordt het nog rijker. Want dat betekent ook 'aangenomen', kopen, en het woord betekent zelfs 'huwen'. Dus hier zegt David feitelijk, als je die schuin gedrukte woordjes als het ware eventjes weghaalt: Christus heeft uit het ganse menselijk geslacht Zijn bruid genomen, aangenomen, gekocht met Zijn bloed, ja, met hen in een huwelijk getreden. Dat wil David onder woorden brengen. Christus zal dat in de volheid van de tijd gaan doen.

En nu Paulus. Paulus die zegt: gaven gegeven aan die mens. En daarmee mag Paulus als het ware een verdieping geven aan het woord van David diep in het Oude Testament. Christus heeft niet alleen gaven genomen, maar ook gegeven. Want als Hij een mens gaat bekeren, als de Heere Jezus een mens gaat zalig maken, dan komt die mens erachter, dat komt je aan de weet, dat geschiedt niet in een hoek, daar kom je achter, het wordt een werkelijkheid. Maar hoe zou je dat ooit kunnen verstaan, ervaren, als Hij Zelf niet de gaven daartoe geeft om het te kunnen verstaan? Hoe zal een mensenkind erachter kunnen komen dat hij zalig gemaakt is, als de Heere Zelf niet komt met de gaven van de wedergeboorte, en de bekering, en het zaligmakende geloof?

Ziet u hoe Paulus als het ware een verdieping mag geven aan de woorden van David? David zegt: Christus heeft zondaren genomen. En Paulus zegt: opdat Christus die zondaren zou rijk maken met Zijn gaven. Dat is Hemelvaart: *Gij voer ten hemel op, vol eer, de kerker werd U buit, o Heer, Gij zaagt Uw strijd bekronen, om mensen met gaven te kronen*.

Nou gaat het evangelie schitteren. Wie zijn dan die mensen aan wie Christus Zijn gaven gaat geven? Onze tekst spreekt van mensen, en dan staat er 'adamieten'. Nou, dat is al een hele ontdekkende benaming: gevallen mensen, verloren mensen, strafwaardige mensen. En dan gaat

David ook nog eens een extra verklaring daarbij geven. Wie zijn nou die adamieten, die gemeente? Het zijn wederhorigen. En met dat woordje laat hij weten: dat zijn nou mensen die in opstand zijn gekomen tegen God. Er wordt een woord gebruikt dat betekent: het zijn koppige mensen, die vanuit zichzelf hun ik willen handhaven, die hun eigen hoogmoed willen strelen. Het zijn rebellen die vanuit hun natuurstaat tegen God opstaan.

En dan mag David het gaan zingen: aan zulke adamieten, aan zulke rebellen, aan zulke wederhorigen wil Christus uit Zijn volheid genade voor genade wegschenken. Hoor je dat, arme zondaar, echt, het is niet hopeloos, al denk je dat misschien, al ervaar je dat misschien vandaag. Maar zie dan eens op die zegenende Middelaarshanden van de Heere Jezus Christus. In die Middelaarshanden liggen de grootste en rijkste gaven klaar voor rebellen, voor de grootste der zondaren In Zijn handen is de droefheid naar God te vinden, in Zijn handen is de waarachtige bekering te vinden, het roepen om genade, het aanvaarden van het oordeel, het buigen voor Zijn recht, het leven in de vreze des Heeren, de vergeving der zonden, de aanneming tot kinderen, de vruchten van de Geest. Waar moeten we beginnen, waar moeten we eindigen als het gaat om die gaven waar die Middelaarshanden van Christus van overstromen?

En daarom, gemeente, vraag ik het u en jou maar vanmorgen: wat mis je nou? Waar gaat je hart nou naar uit? Wat is nou het meest noodzakelijke? Waaraan ontbreekt het je nu? Op Hemelvaart klinkt het, als het ware, uit die overvloedige, gezegende, doorboorde Middelaarshanden: *Al wat u ontbreekt, schenk Ik, zo gij het smeekt, mild en overvloedig*. Kijk, en wie nu de Heere mag vrezen, wie nu de Heere mag liefhebben, die zal gaven ontvangen uit Christus en door Zijn Woord en door Zijn Geest.

En om een beeld van het Oude Testament te gebruiken: dan zijn die gaven als het ware druiven uit het dal van Eskol, die de verspieders ontdekten toen ze het land moesten verspieden, en waarmee ze terugkwamen onder het volk, en het volk van die druiven mocht eten om een voorsmaak te hebben van hoe het in het beloofde land zal zijn. Kijk, als de Heere u gaven gaat geven uit Zijn Middelaarshanden, van uit de hemel waar Hij naartoe gevaren is, dan zijn het als het ware van die druiven uit het land van Eskol, voorsmaak van dat eeuwig zalig wonen bij God in het Vaderhuis hierboven. En daar mag David zijn Hemelvaartslied mee afsluiten.

4. Het Vaderhuis hierboven

Om bij U te wonen, o Heere God. Onze laatste gedachte: het Vaderhuis hierboven. Ja, als je de heilsgeschiedenis een beetje kent, dan kom je er wel achter dat, nadat die Filistijnen verslagen waren, ze het weer niet opgaven om weer aan te vallen. Die vijand blijft altijd bezig. En zo moest David opnieuw gaan strijden tegen die Filistijnen, maar de Heere gaf toen opnieuw de overwinning. En toen brak er een tijd van rust aan, ook voor koning David. En in die tijd van rust zie ik hem op een dag op zijn troon zitten, in gedachten. David denkt terug aan vroeger, aan de tijd toen de strijd er nog niet was, en hoe zijn geliefde vriend Jonathan nog leefde. En toen zat David na te denken dat hij een verbond had gemaakt met Jonathan, en dat ging hierover: als David nou straks koning is en hij komt nog nakomelingen tegen van koning Saul, dat David dan weldadigheid wil bewijzen aan zo iemand die hij onder zijn rijk nog tegen zou komen.

En we kennen de geschiedenis: hij is zo iemand tegengekomen. U kent hem wel: Mefiboseth in Lodebar. En wat is er met die man gebeurd? Die man die zichzelf ook had leren kennen als een zondaar, een adamiet, een wederhorige, die komt aan de voeten van David terecht. En waar hij denkt dat David hem zal doden, krijgt hij de ene weldaad na de andere. Zo groot vond Mefiboseth dat, dat hij zegt: *Wie is uw knecht, dat gij omgezien hebt naar een dode hond, als ik ben?*

Maar weet u waar dat op uitliep? En dan hebben we een illustratie van de laatste woorden van onze tekst: *Om bij U te wonen, o Heere God*. In de heilsgeschiedenis, waar liep dat op uit met die Mefiboseth? *Alzo woonde Mefiboseth te Jeruzalem, omdat hij geduriglijk at aan des konings tafel*. Dus David heeft aan zo'n wederhorige weldadigheid bewezen, gaven gegeven, nog meer zelfs: hij mocht dagelijks wonen bij koning David in de God-stad, waar de ark was, waar de Heere wilde wonen temidden van het volk. En daarom kon hij zeggen: *Om bij U te wonen, o Heere God*.

Kijk, dat is nou een heenwijzing naar het Vaderhuis hierboven, waar allen naar toe reizen die wederom geboren worden en die Christus door hun waar geloof leren kennen, eens mogen ze bij de Heere God zijn. Een prachtige aanspraak van David: *Heere God*. Wie is dat? Wat we in onze vertaling niet kunnen zien, zien we wel in het Hebreeuws. Als David de naam Heere op zijn lippen neemt, dan gebruikt hij niet de volledige naam Jahweh. Maar heel af en toe kom je een kind van God in de Bijbel tegen die zo vervuld is met de eerbied voor God dat hij een verkorte naam gebruikt om dat tot uitdrukking te brengen. En zo spreekt David hier alleen maar uit: Jah, J-A-H. O Heere, U bent zo groot, zo vol van majesteit. Tegelijkertijd wist David: zo'n wederhorige als ik ben, kan voor die grote Jah, die grote Heere, niet bestaan. Toch kon hij het wel.

Dan blijkt het die tweede naam: *Heere God*. En dan gebruikt hij dat woord niet in enkelvoud, hij spreekt niet de naam El uit, maar hij zegt het over Elohim. Dat is 'Goden'. En als dat woord wordt gebruikt, dan wordt met de naam God de Drie-enige God bedoeld. Dat ziet op God de Vader, Die in en door Christus de Vader van Zijn Kerk geworden is. En daar zal de Heilige Geest in het hart van al Gods kinderen van gaan getuigen. Wie zalig wordt, zal door Gods Geest aan Christus worden verbonden. En wie door het geloof aan Christus wordt verbonden, wordt op deze wijze met de Vader verbonden. Dat is Elohim, o Heere God, om nou eeuwig bij deze Heere God te mogen wonen.

Kijk, dat geldt nu voor al Gods kinderen die op reis zijn naar het Vaderhuis hier boven, waar deze heerlijke erfenis klaar ligt. Gemeente, waar gaat u naar toe? Jongelui, waar reizen jullie naar toe? Kinderen, waar gaat het heen? Er zijn toch maar twee mogelijkheden: of een hellevaart door eigen schuld, of een hemelvaart door Gods genade. Luister, nog één keer, Nog is er plaats, in het Vaderhuis hierboven, met zijn vele woningen, nog staan er woningen leeg. Is het ook je gebed: Heere God, mag ik daar straks wonen? Geef mij het, Heere, woningen die klaar staan voor nakomelingen van Adam, wederhorigen, maar die hier op aarde wederom geboren werden. Die zullen straks altijd, altijd bij de Heere God mogen wonen.

En daarom, allen die God vrezen in ons midden, hoe klein of groot je ook bent, voor u zal het waar worden: *Zij gaan van kracht tot kracht steeds voort, elk hunner zal in 't zalig oord, van Sion haast voor God verschijnen.* En als je dat nou nog mist, als je die zekerheid niet hebt, ga dan op je knieën, ook met het Hemelvaartsevangelie, en bid het dan maar als zo'n wederhorige, als zo'n adamiet die nergens recht op hebt, maar nochtans pleitend op Gods genade: *Let, Heere, der legerscharen, let op mijn ootmoedig smeekgebed, ai, laat mij niet van druk verkwijnen, leen mij een toegenegen oor, o Jacobs God, geef mij gehoor.*

Amen.